

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/12/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217211191
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2217211191.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Jozefa Mačeja, v právnej veci žalobcu: 1. V. B., nar. XX. T. XXXX bytom V. XX a 2. I. B., nar. XX. P. XXXX bytom V. XX, obaja zastúpení advokátkou: JUDr. Helena Buzgóová, so sídlom Alžbetínske námestie 2, Dunajská Streda, proti žalovanému: B. Z., nar. X. G. XXXX, bytom V. XX, zastúpeného advokátkou: JUDr. Jarmila Milatová, Metodova 7, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda z 25. júna 2019 č.k. 9C/35/2017-270 takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobcovia 1. a 2. majú voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. určil, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v kat. území V. k novovytvorenej parc. č. 39/2 zastavené plochy a nádvorí vo výmere 52 m² a k novovytvorenej parc. č. 40/2 záhrady vo výmere 219 m² zamerané geometrickým plánom Ing. V. B., č. 1/2017 zo 16. mája 2017, overené Okresným úradom, katastrálny odbor Dunajská Streda dňa 24. mája 2017, výrokom II. určil, že geometrický plán vyhotovený Ing. V. B., č. 1/2017 zo dňa 16. mája 2017, overený Okresným úradom, katastrálny odbor Dunajská Streda dňa 24. mája 2017 sa stáva súčasťou tohto rozsudku; výrokom III. žiadnej zo strán nepriznal nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanoveniami § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 133 ods. 2, § 134 ods. 1 a 3 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobcovia kúpnu zmluvou zo dňa 21. novembra 1986 nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva parc. č. 45/1 a 45/2 v k.ú. V. od nebohého P. F.. Išlo o starého otca žalobkyne, ktorý spornú nehnuteľnosť užíval od roku 1920 a 1930, keď ju nadobudol titulom dedenia a titulom skutočnej držby, v roku 1962 požiadal o vlastnícke usporiadanie poukazujúc, že sporné nehnuteľnosti užíval od roku 1937 spolu s hranicou medzi susednými pozemkami, následne právny predchodca žalobcov zomrel 30. novembra 1986. Ďalej mal súd prvej inštancie preukázané, že pred kúpou nehnuteľnosti žalobcovia viackrát požiadali o zameranie, o čom svedčí písomné vyjadrenie znalca Ing. Vojtecha Bindera a predložený ceruzkový náčrt z 5. augusta 1986, pričom na nákrese je vyznačené, že hranica medzi pozemkami č. 42/1 a č. 39 prechádza okopom stavby na parc. č. 45/2 vo vzdialenosti 0,70 m. Z náčrtu z 10. apríla 1987 vyhotoveného pod č. 30/87 na kontrolu zákresu na mape nehnuteľnosti bol taktiež vyznačený tento stav, ktorý je totožný i s geoplánmi z období roku 1996, 2003 a 2017. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobcovia od kúpy spornej nehnuteľnosti v roku 1986 začali užívať pozemky spolu s hranicami medzi pozemkami susednými, tak ako to bolo zaužívané a s tým, že požiadali geodeta pred aj po kúpe sporných nehnuteľností o ich zameranie. Súd prvej inštancie vyhodnotil ich konanie ako konanie s obvyklou mierou opatrnosti. Podľa okolností nadobudnutia existencie zakreslenej

hranice v katastri nehnuteľností dospel k záveru, že žalobcovia osvedčili oprávnenú držbu ako aj dobromyseľnosť držby a spĺňajú i potrebnú dobu a preto sú oprávnenými držiteľmi a vlastníkmi veci. Dodal, že žalobcovia užívajú nehnuteľnosť viac ako 10 rokov v dobrej viere, dobromyseľne, nikým nerušené, v rozsahu, v akom boli opakovane zakreslené na katastrálnej mape a to v domnení, že sú vlastníkmi na základe kúpy. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 2 z.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodov okolností hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v predmete konania, v probléme v zakreslení hraníc pozemkov v katastri a v užívaní v takom rozsahu, v akom sú v súčasnosti na katastrálnej mape i zakreslené.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a tiež vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Poukázal na skutkový stav veci dôvodiac, že nadobudol svoju susediacu nehnuteľnosť kúpnu zmluvou z 23. februára 2015 od pôvodných spoluvlastníkov nehnuteľností, vklad bol povolený 2. júna 2015. Nehnuteľnosť bola v stave vyžadujúcom značnú rekonštrukciu a po odstránení dočasného oplotenia oslovil geodetku Ing. T. K. o presné vytyčenie hranice medzi pozemkami parc. č. 39, 40 vo vlastníctve žalovaného a parc. č. 45/1 a 45/2 vo vlastníctve žalobcov. Vytyčovací náčrtom zo 14. marca 2017 Ing. T. K. vytyčila hranicu v súlade s údajmi katastra nehnuteľností tak, ako je zakreslená v katastrálnom operáte. Toto vytyčenie potvrdilo vedomosť žalovaného o tom, že dočasné oplotenie nepredstavuje hranicu medzi pozemkami žalobcov a jeho pozemkami. Dôvodil, že dočasné oplotenie dal postaviť na svojom pozemku, t.j. nie na hranici pozemkov predchodca žalovaného P. X. po nadobudnutí susednej nehnuteľností žalobcami, nakoľko žalobcovia zbúrali hospodársku budovu, ktorá tvorila prirodzenú hranicu medzi oboma nehnuteľnosťami a vystavaním dočasného oplotenia sa malo zabrániť prechodu hydiny, toto oplotenie bolo postavené na pozemku žalovaného z dôvodu, že po zbúraní hospodárskej budove sa nachádzali na hranici pozemkov sutiny, ktoré žalobcovia neodstránili. Poukázal, že žalobcovia sa najprv chceli so žalovanými dohodnúť na odkúpení neoprávnene zabratej časti, následne zmenili svoje stanovisko a požiadali o vydanie neodkladného opatrenia, aby žalovaný nemohol žiadne oplotenie postaviť a následne podali i žalobu. Dodal, že opakovane poukazoval a namietal nedobromyseľnosť žalobcov, ktorí mali vedomosť o tom, že neoprávnene užívajú nehnuteľnosť žalovaného, o čom svedčí aj ich prvotný záujem na odkúpení nehnuteľnosti. Namietal, že opakovane si dal vypracovať znalecký posudok znalcom Ingr. Radovanovi Kamenskému, ktorý jednoznačne deklaroval správnosť vytyčenia hranice medzi pozemkami Ing. T. K. a naopak preukázal vážne nedostatky a výrazné chyby v akýchkoľvek náčrtoch, geometrických plánoch a posudkoch Ing. V. B., ktorý v danej lokalite od roku 1976 vykonával rôzne zamerania. Právne poukázal na ustanovenie § 130 ods. 1 OZ. Argumentoval, že nie je pravdivým konštatovanie súdu, že žalobcovia od začiatku užívajú pozemky parc. č. 45/1 a 45/2 v takých hraniciach, ako sú zakreslené v katastri, ale užívajú pozemky nad rámec svojich pozemkov a nie v takých hraniciach, ako sú zakreslené v katastri. Tiež nie je pravdou, že žalobcovia od začiatku nadobudnutia nehnuteľností ich užívajú vrátane nehnuteľností žalovaného, keďže k tomuto neoprávnenému užívaniu začalo dochádzať postupne, po odstránení hospodárskej budovy žalobcami, ktorá tvorila prirodzenú hranicu medzi pozemkami a nakoľko nedošlo k presnému vytyčeniu hranice v teréne, žalobcovia vedomí si tejto skutočnosti, ako aj z dôvodu, že po smrti P. X. zostala na nehnuteľnostiach len jeho manželka, ktorá žalobcov často vyzývala na neoprávnenosť užívania jej pozemku a na zdržanie sa tohto užívania začali zaberat' zo susedného pozemku čoraz väčšiu výmeru, po jej smrti sa spoluvlastníci o nehnuteľnosť nestarali, nikto tam nebýval a žalobcovia využili aj túto skutočnosť a začali postupne rozširovať užívanie susedných pozemkov v čoraz väčšej miere, pričom dočasné oplotenie začali považovať za hranicu medzi susednými pozemkami, čo nezodpovedalo ani skutočnosti, ani stavu zakreslenému a zapísanému v katastri nehnuteľností. Namietal, že znalec Ing. Binder už nepôsobí ako súdny znalec a o jeho odbornej spôsobilosti má dôvodné pochybnosti, čo preukazuje znalecký posudok č. 1/2019 vyhotovený znalcom z odboru geodézia, kartografia a kataster nehnuteľností Ing. Radovanom Kamenským z 23. apríla 2019, z ktorého záverov vyplýva, že vzhľadom na neodborné, technicky nesprávne a zmaťočné zamerania a zakreslenia vykonané od roku 1975 do roku 2017 Ing. V. B. nemožno považovať svedeckú výpoveď znalca, ako aj ním vyhotovené a súdu predložené náčrty a nákresy, o ktoré sa opieral súd vo svojom rozhodnutí za právne akceptovateľné, keďže boli v absolútnom rozpore so skutkovým aj právnym stavom. Poukázal i na nesprávne vyhodnotenie svedeckých výpovedí súdom prvej inštancie, ktorý napriek tomu, že všetci predvolaní svedkovia presne vedeli, kadiaľ viedla hranica medzi susednými pozemkami, vyjadrili sa zhodne, že hranica pozemkov bola určená stenou hospodárskej budovy, ktorú zbúrali žalobcovia a nebola určená plotom, ktorý bol následne postavený koncom 80. rokov na pozemku

žalovaného. Dodal, že pri stavbe plotu nedošlo k vytýčeniu hranice medzi pozemkami a tento plot nikdy netvoril a nemôže tvoriť hranicu medzi susednými pozemkami, ako to deklarujú žalobcovia, nakoľko pri kúpe nehnuteľností, ako aj po zbúraní hospodárskej budovy mali vedomosť, že hospodárska budova predstavovala prirodzenú hranicu susedných pozemkov a nie neskôr postavené oplotenie. Tieto skutočnosti vyplývajú i z výpovede žalobcu 1. na pojednávaní 6. septembra 2018, v ktorej uvádza, že keď kupoval nehnuteľnosť, na strane žalovaných nebol postavený plot, hranica bola určená starým domom právneho predchodcu žalobkyne 2. a hraničné pásmo tvorila dlhá hospodárska budova, oplotenie bolo vybudované v roku 1987. Dodal, že práve výpoveď žalobcu potvrdila, že v čase kúpy nehnuteľností, ako aj pri stavbe svojho nového rodinného domu, ktorý neleží na mieste pôvodného starého rodinného domu, ale ďalej od hranice pozemkov so žalovaným a pri zbúraní starého rodinného domu a hospodárskej budovy mal vedomosť o tom, že hranica kopírovala zadnú stenu hospodárskej budovy a je aj v súčasnosti zistiteľná. Namietal, že žalobcovia nemôžu byť v žiadnom prípade dobromyseľní, že im vec patrí, mali vedomosť, že hranica pozemkov bola určená stenou hospodárskej budovy a nie oplotením postaveným predchodcami žalovaného na ich vlastnom pozemku a tieto skutočnosti vedeli odo dňa nadobudnutia svojho vlastníctva v roku 1986 a preto nespĺňajú podmienku na nadobudnutie vlastníctva. Spochybnil i skutočnosť, že by žalobcovia pred kúpou viackrát požiadali o zameranie, keď Ing. V. B. viackrát robil na susedných nehnuteľnostiach rôzne zamerania, ktoré sa však netýkali hranice medzi oboma pozemkami, všetky zamerania a zakreslenia vykonané od roku 1975 do roku 2017 Ing. V. B. neboli vyhotovené s odbornou starostlivosťou a nie sú právne akceptovateľné, keďže sú v rozpore so skutkovým a právnym stavom. Upozornil, že pri vyhotovení geoplánov z roku 1996, 2003 a 2017 nebol prítomný žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia a preto nemožno tieto merania považovať za záväzné. Poukázal na vážny rozpor v určení hranice v roku 1986, keď žalobcovia nadobudli nehnuteľnosť a v určení hranice v súčasnosti, ktorú má tvoriť bývalé dočasné oplotenie postavené na pozemku žalovaného, z čoho je jednoznačne preukázané, že uvedené skutkové okolnosti nesúhlasia a súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň k nesprávnemu právnemu posúdeniu. Dodal, že žalobcovia neužívajú sporné parcely tak, ako boli opakovane zakreslené na katastrálnej mape a katastrálna mapa, t.j. grafický operát katastra, týkajúci sa zobrazenia hraníc parc. č. 45/1 a 45/2 sa od začiatku evidencie nehnuteľností až po súčasný dokumentovaný stav v katastri nehnuteľností nikdy nemenili a taktiež sa nemenila spoločná hranica medzi parc. č. 39, 40 a 45/1, 45/2, čo vyplýva zo znaleckého posudku Ing. Kamenského, nemôže existovať dobrá viera a dobromyseľnosť žalobcov na to, aby boli oprávnenými držiteľmi, keďže od začiatku vedeli, kadiaľ hranica medzi susednými pozemkami prechádza, vedeli, že oplotenie postavené právnym predchodcom žalovaného nebolo postavené na hranici pozemku a boli ústne vyzývaní právnymi predchodcami žalovaného na odstránenie porastov z neoprávnene užívaného pozemku. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

3. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia, ktorí navrhli napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a priznať im trovy konania. Uviedli, že predmetom usporiadania vlastníckeho práva formou vydržania je nehnuteľnosť v k.ú. V., obec V., novoutvorená parc. č. 39/2 zastavaná plocha vo výmere 52 m², novoutvorená parc. č. 40/2 záhrada vo výmere 219 m², keď je daný naliehavý právny záujem na usporiadaní vlastníckeho práva týchto nehnuteľností, ktoré ako vlastné užívajú od 21. novembra 1986. Opakovane poukázali na skutkový stav veci, na okolnosť, že starý otec žalobkyne 2/ P. F. požiadal už súd o určenie vlastníckeho práva a usporiadanie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, keď vo svojom návrhu uviedol, že v roku 1937 od svojej matky M. F. a od M. X. odkúpil nehnuteľnosti, ktoré užíva a z dôvodu, že boli vedené v podielovom spoluvlastníctve, domáhal sa určenia vlastníckeho práva k odkúpeným nehnuteľnostiam, pričom jeho návrhu bolo vyhovené a P. F. sa stal v roku 1962 výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré následne od neho žalobcovia v roku 1986 odkúpili, pričom s právnou predchodkyňou žalovaného sa dohodli na hranici nehnuteľností medzi parc. č. 45/2 a parc. č. 45/1 a parc. č. 39 a parc. č. 40 tak, ako je toho času v geometrickom pláne Ing. B. č. 1/2017 z 24. mája 2017 vyznačená hranica parc. č. 39/2 a parc. č. 40/2. Dodali, že medzi právnymi predchodcami žalobcov a žalovaného pretrvávali dobré vzťahy, pričom je skutočnosťou, že z verejnej komunikácie smerom na nehnuteľnosť stála pôvodná stavba patriaca rodine F., ale aj rodina X. aj rodina F. od roku 1962 rešpektovala dohodnutú hranicu ešte z roku 1937 a otázka tejto hranice nikdy nebola sporná. Uviedli, že nehnuteľnosť nadobudli do bezpodielového spoluvlastníctva perfektnou kúpnou zmluvou 21. novembra 1986 a po nadobudnutí vlastníckeho práva ich stará matka žalovaného nikdy neoslovila ani neupozornila, že by mal byť problém s hranicou nehnuteľnosti. Dodali, že rodičia žalovaného, stará matka žalovaného vybudovali oplotenie na betónových základoch na hranici nehnuteľnosti tak, ako nehnuteľnosť bola od roku 1937 užívaná a hranica prebiehala na tom mieste, ako je toho času hranica

parc. č. 39/2, 40/2, parc. č. 39/1, parc. č. 40/1. Oplotenie vybudovali právni predchodcovia žalovaného a žalobcovia považovali túto hranicu za hranicu medzi nehnuteľnosťami a nikto nič nenamietal a až do marca 2017 nebol medzi právnymi predchodcami žalobcov a právnymi predchodcami žalovaného žiaden problém, že by mali žalobcovia užívať cudziu vec. Žalovaný si dal zamerať svoju nehnuteľnosť na jar 2017 a písomne ich následne vyzval, aby odstránili porasty, kvety z nehnuteľnosti na hranici susediacej s nehnuteľnosťou, pretože nová vytýčená hranica je na inom mieste a že má záujem si vybudovať nové oplotenie. Uviedli, že skôr, ako by boli rokovali so žalovaným, tak žalovaný so svojou rodinou odstránil svoje oplotenie, ktoré sa vybuďovalo pôvodne v novembri 1976 a v roku 1987 s betónovými základmi na pôvodnom mieste tak, ako bola dohodnutá hranica v roku 1937, právne upravená v roku 1962. Tvrdenia žalovaného v odvolaní považuje za účelové a nepravdivé. Záverom poukázali na správne právne posúdenie, § 134 ods. 1. OZ.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a 2 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

5. Predmetom tohto konania je určenie, že žalobcovia sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v kat. území V. k novovytvorenej parc. č. 39/2 zastavené plochy a nádvoria vo výmere 52 m² a k novovytvorenej parc. č. 40/2 záhrady vo výmere 219 m² zamerané geometrickým plánom Ing. V. B., č. 1/2017 zo 16. mája 2017, overené Okresným úradom, katastrálny odbor Dunajská Streda dňa 24. mája 2017 v zmysle geometrického plánu vyhotoveného Ing. V. B., č. 1/2017 zo 16. mája 2017, overeným Okresným úradom, katastrálny odbor Dunajská Streda 24. mája 2017.

6. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalovaného je posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a či vec správne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

7. Odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatnených nárokov, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku a na doplnenie len uvádza nižšie uvedené.

8. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ustanovenia § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti je logický rozpor, alebo ktorého odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

9. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedal postupu vyplývajúceho z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, prednesov strán sporu vyplynuli, zohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo a

výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá pravidlám logického myslenia. V odôvodnení svojho rozsudku súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako vyhodnotil.

10. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykonal. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplynuli alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

11. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie, keďže použil správny právny predpis Občiansky zákonník, ustanovenia § 129, § 130, § 132 a § 134 ods. 1 OZ, tieto i správne vyložil a na daný skutkový stav správne aplikoval.

13. K námietkam odvolateľa smerujúcim k právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

14. Podľa § 134 ods. 1 OZ oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

15. Odvolací súd správnu právnu argumentáciu súdu prvej inštancie dopĺňa len nižšie uvedeným spresnením pojmov a predpokladov vydržania.

16. Držba je faktický stav, pri ktorom má držiteľ vec vo svojej moci, užíva ju a požíva plody a úžitky z nej, disponuje ňou, prípadne vykonáva činnosť, ktorá pripúšťa trvalý alebo opätovný výkon. Tvrdenie držiteľa, že mu vec patrí, a že s ňou nakladá ako s vlastnou, musí byť podložené konkrétnymi okolnosťami, z ktorých možno usúdiť, že toto presvedčenie držiteľa bolo po celú vydržaciú dobu dôvodné (R 8/1991). Oprávneným je držiteľ, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Neoprávneným je teda držiteľ, ktorý so zreteľom na všetky okolnosti nie je (nemôže byť) dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí. Dobromyseľnosť držby zaniká v momente, keď sa držiteľ oboznámil so skutočnosťami, ktoré objektívne boli spôsobilé vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnú držbu nemôže ísť, keď držiteľ veci od počiatku vedel o skutočnostiach spôsobilých objektívne (u každého iného nachádzajúceho sa v obdobnej situácii) vyvolať pochybnosti o tom, že mu vec patrí. Oprávnená držba sa teda zakladá na omyle držiteľa, ktorý sa domnieva, že je vlastníkom držanej veci. Omyl držiteľa musí byť ospravedlniteľný; ospravedlniteľným je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti toho - ktorého prípadu od každého vyžadovať. Pokiaľ omyl presahuje rámec bežného posudzovania veci, je neospravedlniteľný. Držiteľ, ktorý drží vec na základe takého omylu, nemôže byť držiteľom oprávneným. Ospravedlniteľným omylom môže byť omyl skutkový aj právny. Pre účely prejednávanej veci treba osobitne zdôrazniť, že žalobcovia, držiteľia držali vec v omyle, že im vec patrí a išlo pritom o omyl ospravedlniteľný. Ospravedlniteľným je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že mýliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Omyl môže byť nielen skutkový, ale aj právny.

17. Vzhľadom na nesporné skutkové tvrdenia žalobcov, že do oprávnenej držby sporných pozemkov vstúpili kúpou nehnuteľností na základe kúpnej zmluvy z 21. novembra 1986, podmienky nadobudnutia

vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním bolo potrebné posúdiť podľa OZ (zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení zákona číslo 131/1982 Zb. účinnom od 1.4.1983 a následne v znení zákona číslo 509/1991 Zb. účinnom od 1.1.1992) a to § 132 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1, 3 a ods. 4 ako to správne urobil aj súd prvej inštancie (ktorý tieto zákonné ustanovenia aj správne interpretoval) a tak námietka žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci nemohla obstáť.

18. Z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva záver, že žalobcovia svojou oprávnenou, nikým nerušenou držbou sporných nehnuteľností od 21. novembra 1986 do 28. marca 2017 nadobudli vlastnícke právo k nim vydržaním už dňom 21. novembra 1996.

19. Pokiaľ ide o námietku nedostatku titulu pre nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalobcami vydržaním odvolací súd uvádza, že podľa ustálenej súdnej praxe v prípadoch, keď niekto nadobudne vlastnícke právo k pozemku respektíve jeho časti a súčasne sa uchopí držby časti alebo celého susedného pozemku, právnym titulom držby je v takom prípade nadobúdaci titul ku skutočne vlastneným pozemkom, v danom prípade kúpna zmluva; i keď ide o takzvaný putatívny titul, takýto titul je postačujúci (tu pozri napr. rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22Cdo 4663/2010). V takom prípade je dôležité posúdiť pomer výmery kupovanej a domnejšej, či časť parcely, ktorá sa má vydržať tvorí ohradený funkčný celok s parcelou vlastnou, či právni predchodcovia žalovaného po celú dobu nedali najavo svoj nesúhlas a nebránili si svoje vlastnícke právo z čoho je možné vyvodiť, že asi ani nepredpokladali, že žalobcovia držia časť ich pozemkov (tu pozri rozhodnutie NS ČR sp.zn 22Cdo 2451/2011). Súd prvej inštancie toto všetko pri svojom rozhodnutí vzal do úvahy a odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na správne a vyčerpávajúce zdôvodnenie záverov o dobromyseľnosti žalobcov v preskúmanom rozhodnutí. Dobrú vieru potvrdzuje aj skutočnosť, že sami žalobcovia opakovane dali vymedziť geodetom svoj pozemok ako to správne uzavrel aj súd prvej inštancie a je irelevantné, že následne iní znalci považovali takéto určenie hraníc za nesprávne.

20. Pokiaľ teda súd prvej inštancie považoval za postačujúci putatívny vydržací titul nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcov k sporným pozemkom vymedzeným v petite žaloby (pozemkom, ktoré bezprostredne susedia s práve citovanými pozemkami) jeho záver je potrebné považovať za správny a námietky žalovaného, ktoré takýto záver spochybňujú za nedôvodné. Žalobcovia uniesli dôkazné bremeno a nepochybné preukázali nadobudnutie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam vydržaním. Žalovaný dôkazné bremeno neunesol, nepreukázal, že by žalobcovia boli nedobromyseľní a že by boli jeho právnymi predchodcami v rozhodnom období od 21. novembra 1986 do 21. novembra 1996 v držbe rušení.

21. Odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré primerane vysvetlil. Z pohľadu logiky a argumentačnej súdržnosti nebolo možné odôvodneniu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie vytknúť závažné nedostatky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 252/04) a rovnako neznamená ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkou a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

22. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalovaného nenašiel dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchýliť a nemohol preto dať za pravdu odvolateľovi. Z dôvodu, že odvolacie dôvody odvolateľa neboli opodstatnené a neboli zistené ani žiadne nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré by mal odvolací súd prihliadnuť z tzv. úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v závislom výroku o trovách konania, z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

23. V odvolacom konaní plne úspešným žalobcom 1. a 2. odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

24. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).